

2. s. i advent.

Salmer:

74 *Vær velkommen Herrens år*

117 *En rose så jeg skyde*

276 *Dommer over levende og døde*

-

274 *Rejs op dit hoved al kristenhed v. 1- 8*

Efter nadver: Rejs op dit hoved al kristenhed v. 9

DDS 87: Det første lys

Rejs jer op!

Teksterne her op til jul er ikke fyldt med julefred, varm chokolade og søde nissedrenge og piger.

Og særligt ikke i evangeliet til i dag. Snarere får evangeliet til i dag os til at tænke på undergang og dom. ”Og der skal ske tegn i sol og måne og stjerner, og på jorden skal folkene gribes af angst, rådvilde over havets og brændingens brusen”. ”Mennesker skal gå til af skræk og af frygt for det, der kommer over verden, for himlens kræfter skal rystes”, hører vi.

Det er undergangsstemningen vi først og fremmest hører i teksten.

Og derfor minder de os om undergangsstemningen i vore liv som vi kender det kun alt for godt.

Vi kender undergangsforfølelsen både for verden vores klode og i vore personlige liv.

Undergangsstemningen komme tæt på, hvis man f. eks. for nylig har mistet et kært familiemedlem, og tanker om liv og død og undergang måske været tættere på én, end det normalt er.

Undergangs stemning kan også være i forbindelse med en forestående skilsmisse, eller hvis man har mistet sit arbejde og økonomien skranter.

Og undergangsstemningen kan også næres af de makrokosmologiske ting der sker.

I disse dage har vi f.eks. noget af det varmeste vejr, og anderledes naturoplevelser, end vi har haft i de sidste 200 år.

Forårsblomsterne, de små løg i jorden, er blevet forstyrrede af det varme vejr, og er hjemme i min have allerede ved at tro, at foråret er på vej. I hvert fald kan jeg flere steder se små grønne blade stikke op af jorden.

Er miljøet ved at undergå en katastrofal ændring fordi vi ikke i tide har taget hånd om det?

Der laves i disse år film og dokumentarfilm i stribevis, der afholdes Cop 15, 16 17 og 24 hvor scenarierne udbasuneres for den truende natur og miljøforandring samtidig med at vi får at vide, at co2-udledningerne aldrig har været højere.

Jo, undergangsstemning kan vi nikke genkendende til – både i vore personlige liv, i et miljømæssigt perspektiv, og også i det politiske liv.

Vi ved jo også, at intet er fast hvad den politiske dagsorden angår. Jordens riger kommer og går.

OG katastrofen kan ramme os alle. Når som helst, hvor som helst. Selv om vi gerne vil tro, at vi har styr på tilværelsen, det personlige og det politiske liv, så står intet af det fast.

Vi mennesker kan godt have det som Adam og Eva i den jødiske legende, der fortæller om Adam og Eva, da de var smidt ud af Edens have og første gang oplevede, at solen gik ned, blev frygtelig bange.

Adam var overbevist om, at Gud nu trak alt det skabte tilbage ind i det mørke og øde, det store kolde og tomme tohuwabohu, som fandtes før noget overhovedet var til.

Alle former, alle ting og alt levende i verden ville nu blive opløst i natten og forsvinde ind i det evige mørke.

Dommen over Adam og Eva ville nu blive til virkelighed: Af jord er du kommet, og til jord skal du blive. De følte, at Gud havde forladt dem.

Adam og Eva satte sig ved siden af hinanden i skumringen. De holdt om hinanden, mens mørket

spredte sig, og legenden fortæller, at de græd hele natten.

De turde ikke håbe på, at dagen nogensinde ville komme igen, at solen atter ville stå op. De sad, som udstødte og fordømte i det, som de nu tænkte ville blive en evig nat.

Men natten blev afløst af en ny dag, og mørket varede ikke ved. Daggryet kom og svalerne fløj op. Solen stod op, og Adam og Eva rejste sig og takkede Gud.

Vi mennesker ligner Adam og Eva, undgår ikke at sidde i mørket, føle afmagt og mærke angsten for det, som truer os i tiden.

Men hvis vi kun ser nat omkring os og mister vi let modet, så lyt til evangeliet som en fanfare, en budbringer til os om, at solen også står op i morgen.

For vi får at vide, at vi ikke skal græde hele natten, men løfte vore hoveder.

For centrum i evangeliet til i dag er ikke undergangsstemningen, - det er ikke truslen om snarlig undergang og skrækscenarierne, der er afgørende.

Men det er noget andet, der er helt centralt i teksten. Nemlig de uhyre vigtige ord, som Jesus siger: "Så ret Jer op og løft jeres hoveder, for Jeres forløsning nærmer

sig..... Guds rige er nær mine ord skal aldrig forgå”.
Det er nemlig budskabet.

Det er de helt afgørende ord i dagens tekst:
”Så ret jer op og løft jeres hoveder” – eller som vi skal synges med i Grundtvigs skønne adventssalme: *”Rejs op dit hoved al kristenhed, opløft dit øje slå det ej ned”*.
For dit øje skal funkles og fryde sig siger Grundvig – og du skal rejse dit hoved kækt og frit, mens stjerner dø og dåne.

Med andre ord siger evangeliet: Vær ikke bange. Frygt ikke! Dommen er ikke kun evigt mørke, angst og rådvildhed, nedbrydelse og død.

Guds dom er det daggrysfulde håb, selv om både jord og himmel, alt det vi kender skal forgå, så holder Gud fast ved det, han har skabt.

Og som vi hørte hos den gamle profet Esajas, så udfolder han det samme håb.

Han gør det med billedet af træet, der skyder igen og med fred mellem dyrene. Når retfærdighedens konge er kommet, da skal ulven bo hos lammet, panteren ligge med kuddet og den lille dreng skal uden fare kunne tage fat om slangerne. Det er billedet af en tryk verden.

Måske vil nogen sige, at det også er en utopisk verden, en illusion, en urealistisk verden.

Måske, men det er udtryk for, at der på trods af al undergang er håb.

Profetens ord er imidlertid andet og mere end letkøbt spådoms optimisme.

For ordene bygger på en tillid til Gud, at for ham er muligt. En tro og en tillid, som ikke næres af store tordenbrag og tegn i sol og måne, men derimod af den kvist, som en stub kan skyde og af det lille barn, som fødes julenat.

Adventstiden er en vente tid, som vi kan bruge til at fundere over det dybe håb, som julen bringer os:

Lyset i mørket, daggryet over det liv, som leves uden for paradiset og dødens mørkets skygge.

Det er her, lyset skal skinne, og hvor vi skal rejse os, takke og prise Gud i ord og handling for vor næste.
Amen.